

הסכימה ללבוש אותה ביום חתונתה. למרות ההצלחה שהחלה מאירה לו פנים, צבטו הגעגועים. "גורא התגעגי געתי לארץ, לאנשים, לאווירה. יש פה משהו באוויר שתמיד מושך בחורה". ובעיקבות המשלו הזה, נחת ניני בישראל וחזר בסערה לחייהלילה התלאכיניים. "אני חולה על הארץ הזאת. פה זה הבית שלי, המולדת היחידה".

חרף הגאום הפטריטי הזה ניסה ניני להשתחרר מהצבא, ניסה וגם הצליח. "הצבא זה לא קטע בשבילי. מה הייתי עושה שם? מכובז סתם שלוש שנים?" הוא לא רוצה להרחיב את הריבוי על-כך.

הסיבות שבגללן השתחררתי הן אישיות שלי. אנשים לא צריכים לדעת מהם השיקולים הללו. אני מאוד מעריך אנשים שכן עושים צבא, אבל לי זה פשוט לא התאים.

תרומה למדינה? עצם זה שאני יושב פה, חי פה ויוצר פה זו תרומה למדינה. הבעיה היא שפה בארץ עושים מלך מוצר. אתה חייב להיות כמו כולם. לך הצבא לא מתאים, וזהו".

גם בארץ הוא כיום מעצב־אופנה, מאפר ומרגמן, "אמן" כהגדרתו. הבעיה המרכזית כמה שאני עוסק

ניני פעם ראשונה שאני אוהב ככה"

זה שאין לי עתיד כלכלי מוצק ואיתן. יש תקופות כמו הקיץ, כשעושים בחטות של כסף. בחורף קשה יותר.

"אני לא הומו!"

אין לו סדריום קבוע. הוא חי בעיקר בלילה. "אני חית'לילה, למרות שבזמן האחרון נענית".

הסיבה לכך היא חברה חדשה שהכיר, ניצן בת ה-22, סטודנטית ישראלית הלומדת ברומא. "היא אהבת-חיים" הוא מצהיר, "זו הפעם הראשונה שאני אוהב ככה, פיתאום אני מגלה שהרבה יותר קל בחיים כשש משהי שמשלימה. הכל נראה יפה יותר".

התחתנו השבוע בנישואין אזרי חיים. מה נוער לי להתחתן חשוב לי להרגיש שהיא שלי בצורה ריגשית והתונה גם משתלבת לי יופי בתוכניות. אני רוצה להיות איתה כמה שיותר".

על השאלה שהוא נשאל שוב ושוב, בעיקר המראה הנשי המופנן, הוא מגיב בזעם: "אני לא הומו! אין לי קטעים עם גברים. כשהיו לי, אני אודיע לכולם. אין לי, כי זה לא בראש שלי, ואני לא מרגיש צורך לה".

אני יודע, המראה שלי מטעה, אבל למה אנשים מרכיקים תוויות בגלל המראה? להגיד על משהו שהוא הומו בגלל איך שהוא נראה זו ממש ענות. גם מי שמגדיר את עצמו כצורה מסוימת עושה טעות. אני לא רוצה עלי שום תווית וכתרת. בחיים לא אקרא לעצמי הומו. אני איציק ניני, וזו הכותרת היחידה. כן־הכל, בחור שנראה קצת שונה. מי אמר שגבר לא יכול ללבוש חצאית ולהתאפר? מפני שהתרומה אומרת שזה לא יפה? לדעת זה יפה, והתרומה יכולה ללכת בחייתה" והזמנות הרבות שהוא מקבל למסיבות מחמיאות לו מאוד. "אני נהנה מזה, כיף לי לראות למחרת המסיבה תמונה שלי בעיתון. לקח לי

נד, 18, (שם כרוי, השם האמיתי נאסר לפרסום) באה לישראל מכפר קטן באנגליה, כדי לעבוד כאופר במיטפתו של עורך־דין ירושלמי. סנדי, קטנטנת, יפהפיה, בעלת עיניים כחולות, היא נערה ילדותית מאוד. בעלת־הבית שם עבדה, סיפרה בבית המישפט, כי סנדי היתה משחקת עם הילדים שכטיפולה כאילו היתה גם היא בגילם.

תמימותה וחוסר־ניסיון החיים של סנדי הבהילו במיקצת את מעסיקיה. הם חששו ממה שיקרה לילדונת האנגליה בין הזאבים בישראל. לכן נתנו לה פיסת־נייר ועליה מיספר־הטלפון בביתם, כדי שבכל פעם שתצא לחופשה תתקשר אליהם ותודיע על הקורות אותה.

שלושה שבועות אחרי שהתחילה לעבוד, החליטה סנדי לנסוע לעיר הגדולה תל־אביב. מכיוון שמזג־האוויר היה יפה לקחה איתה הנערה בגדיים ובסעה ישירות לחוף הילטון בתל־אביב. "אני לא מאמינה שזה קרה לי בשעת־צהריים בשפתיים הומה מארס", סיפרה אחר־כך סנדי למישטרה.

יתכן שלכל נערה אחרת, מנוסה יותר מסנדי ובעלת־אומץ רב יותר ממנה, לא היה קורה מאומה. אבל לרוע מזלה של סנדי חזר יחד תמימותה ואמונתה בבני־אדם, לניסיון־החיים של חסן אמן, ציר־התיירות, וכך נפלה סנדי קורבן לאונס מחומש, על־פי כתב־האישום שהוגש על־ידי התובעת נורית אחיסוב.

הציע שמפניה

סנדי יושבה בשפת־הים. צעיר נאה ושחרחר ניגש אליה והתחיל משוחח איתה. סנדי לא הבינה את העברית והערבית שבפיה. הצעיר ריבר אליה באנגלית מגומגמת ואחרי מיספר מילים התחיל לדבר בשפתי־דיים. סנדי לא צעקה ולא ברחה. היא הסבירה

לחוקרית: "באנגליה גברים מטרידים, אבל אם מתעלמים מהם הם עוזבים אותך. רציתי רק להתעלם ממנו, כי זה הדבר שצריך לעשות".

כאשר החלו הטרדותיו של הצעיר גוברות, והוא ניסה כבוח לנשקה, רחתה אותו וסילקה את ידו. זה כבר נראה לסנדי סירוב ברור וטופי, ואחריו לא יצו הגבר להסתייד יותר. ואומנם חסן התרוקן לרעג, וסנדי חשבה שהעניין נגמר. אבל הוא חזר אליה והציע שתבוא איתו כדי להכיר את אחיו, סנדי סירבה.

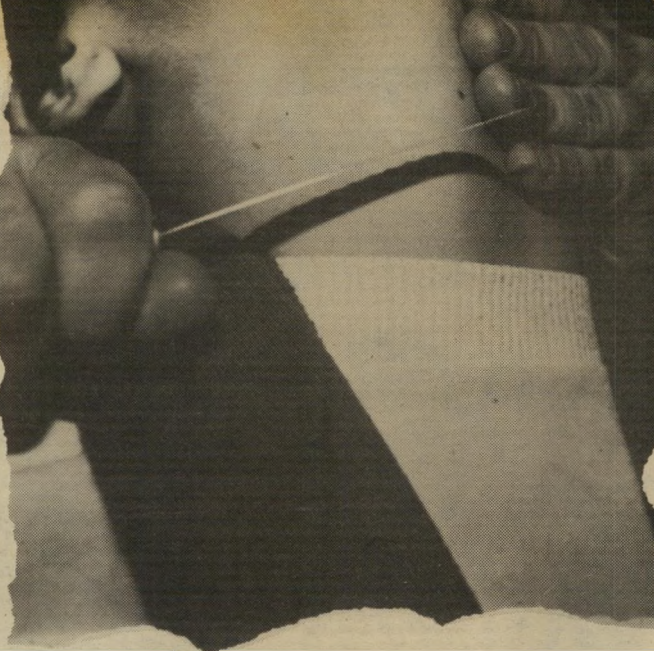
אז שלף הצעיר סכין, שהחזיק מתחת למגבת שבידו, ובאיזמים הכריח אותה לקום. "רעדתי, לא יכולתי לקום בכוחות עצמי, הוא החזיק אותי, הייתי כמצה של הלם", סיפרה סנדי.

חסן משך את הצעירה המבוהלת והוביל אותה ברחובות תל־אביב מהלך שני קילומטרים עד לדירתו שברחוב גאולה. סנדי לא יצאה לבד, לא התנגדה ואף לא צעקה. מרועי — "הייתי מוזעזעת שמישהו יעשה לי דבר כזה. הייתי מבוהלת ולא רציתי לריש את עצמי". אמרה.

כך כאשר הגיעו אל פתח ביתו של חסן מחתה סנדי חלושות ואמרה: "אני לא רוצה להיכנס, למה לי להיכנס?" היא הבינה כי מנתי יהיה לה קשה יותר להקלם.

אבל בשלב זה כבר חששה סנדי לחייה וקיוותה רק לצאת בשלום מכל העניין. היא ספרה: "למה לא צעקתי? מסוים התחיל מתרגן. האדים ואמר לסנדי בזעם: "אני מכיר אתכן! אחר כך

הרבה זמן עד שהתייחסו אלי והסתכלו בי, עד שלא התנהגו כאילו אני סתם ילד קטן. פיתאום כל החברים היוזמים של ההורים שלי בבנימינה מתלהבים

שבוועה נצלב

התיירת חששה להתלונן במישטרה על אוס, מכיוון שושבעה לאנס בחי אמה שלא חפנה למישטרה

את תלכי ותתלונני עלי במישטרה?" סנדי מבהלת עוד יותר, תפסה את הצלב שלצווארה ונשבעה בחיי אמה שלא תתלונן במישטרה.

יצאו לאכול

מצהרי היום ועד השעה שבע וחצי בערב החזיק חסן את סנדי במיטה ועשה בה כרצונו. לקראת בוא הערב ניסתה הנערה להוציא את הגבר מהדירה כדי שתוכל להימלט. היא ביקשה ללכת לאכול במיסערה, והבטיחה כי אחר־כך תחזור לבלות איתו את הלילה. סנדי סיפרה לו שהיא עובדת בירושלים ואם לא תחזור בערב ידאגו לה, על כן עליה לטלפן למעבידה, ולאמר להם כי תחזור רק למחרת בבוקר.

חסן הסכים, והשניים נסעו לריונגוף באוטובוס. מטלפון ציבורי, צילצלה סנדי לירושלים, ובעלת־הבית הבינה מיד מקולה כי קרה משהו. היא שאלה את הנערה אם היא בסדר וסנדי אמרה: "לא! האם זה גר?" שאלה המעבידה, וסנדי ענתה: "כן!" בעלת־הבית שאלה אם יש צורך להזעיק מישטרה וסנדי ענתה כי מאוחר מדי.

אז יצעה לה מעבידתה להעביר את שפורפרת־הטלפון לחסן, ולברוח בעת שהוא ישוחח איתה. סנדי הניחה את שפורפרת־הטלפון בידיו של חסן, ואמרה לו כי מעבידתה רוצה לדבר איתו. בעוד הוא מקשיב לטלפון נעלמה סנדי מהמקום.

לכל מסיבה באים אותם האנשים. יש כאלה שאני נגעל מהם, מלוקקים, מרברים בפנים בצורה נחמדה ומלכי לכים מאחורי הגב. זה עולם צבוע. "קשה לי לראות את אותם האנשים

ומספרים בגאווה שהם ראו אותי בעיתון. אלה אותם האנשים שהיו צוחקים פעם על איך שאני מתלבש ונראה. לפעמים קצת נמאס להם מהמסיבות.

כאשר חזרה סנדי לירושלים עוד ניכרו בה אותות־הזעזוע הקשה שעבר עליה. היא היתה חיוורת, רועדת ועיניה כמעט יצאו מזורחה.

סנדי סיפרה למעבידה את כל מה שעבר עליה, והסכימה ללכת למרכז לטיפול בקרבנות־אונס.

שם חזרה על סיפורה ואף נבדקה על־ידי רופא. אבל היא סירבה בתוקף לפנות למישטרה ולהתלונן. השבועה שנשבעה בחיי אמה, על הצלב, עצרה בעדה. היא חששה פן תמות אמה אם תפר את שברעתה. רק אחרי שבוע לא־חר ששוחחה עם אמה בטלפון ושמעה שהיא בריאה ושלמה, הסכימה סנדי לפנות למישטרה.

היחס בו נתקלה במישטרה היה כה תומך ומבין שסנדי השתכנעה לחזור עם השוטרים לשפתיים, והיחסור את המעשה, למרות שהמקום והזיכרונות העלו בה צמרמורת. בחוף הילטון, כאשר שיחזרה את המיקרה לפני השוטרים, ראתה לפתע מרוחק רמות גבר, שהליכתו הזכירה לה את האנס. סנדי הזדעזעה, היא נתנה מבט שני כגבר וזיזתה את התוקף. היא הת מוטטה, רצה לנידת, התיישבה בה, ומרה בככי.

המישטרה עצרה את חסן במקום, בדיוק בידת־הפסע. מרוע חזר לשם לאחר מה שעשה לסנדי? על כך היתה לתובעת, נורית אחיסוב, תשובה ברורה. "חסן רגיל לצוד תיירות על שפתיים. הוא סיפר במישטרה על מעלליה; כיצד יום אחד פגש תיירת פינית ולמחרת אנגליה. כולן צעירות, כולן בלונדיות, וכולן לא הבינו את שפתו ומינהגיו.

מאחר שזו אינה הפעם הראשונה שהוא מבלה עם תיירת, ועבר שבוע מאז התקיפה, המישטרה לא באה לחפשו, הבין כי גם הפעם עבר העניין בשלום. לכן חזר לחפש תיירת חדשה".

הסניגור, עורך־דין אליהו בן־הרואה סבר אחרת: "לוא היה אשם, לא היה

טרף קל

חזר למקום, טען בפני כית־המשפט. תחילה הכחיש חסן את כל העניין. אבל בחיפוש בביתו נמצאה פיסת־נייר ועליה רשום מיספר־הטלפון של מעבידה של סנדי בירושלים. מאותו רגע הזה חסן כי אומנם פגש את הנערה בשפתיים, אבל טען שהיא באה אלו מרצונה, והסכימה לקיים איתו יחסים־פעמיים. לא היה לו הסבר מרוע נעלמה כאשר יצאו לאכול ארוחת־ערב.

הסניגור העלה כמה תמיהות בקשר להתנהגותה של התיירת. "אחרי שאנס אותה, לרבחה, חמש פעמים במשך שבע שעות, כיצד הסכים לצאת איתה לרחוב ולתת לה לטלפן למעבידה, כשהיא מדברת בשפה שהוא כמעט אינו מבין?" את אינו תומך בגירסה של אונס, טען הסניגור.

התובעת, כסיכומיה, האשימה את פער־התרבויות. היא הסבירה כי הדבר לא היה יוצר, לנערה בעלת ניסיון־חיים גדול יותר, או למשהי המכירה את המנטליות הישראלית. אולם סנדי, שבאה מכפר קטן באנגליה, חונכה להיות אדיבה ונעימה לאנשים, ומעולם לא היה לה ניסיון רומה. על כן הפכה לטרף קל לציר־התיירות הי שופטים חנה אבנור, צבי הכהן וישראל בעל־לעד עומרים לפסוק את

הדיון בעוד חודש. אילנה אלון

העולם הזה 2627